

## Livet en evig kamp for Ruben Gallego

**- Hele min tilværelse består i en kamp for å overleve. I denne kampen er det ikke rom for bitterhet, sier Ruben Gallego. Sterkt handikappet tilbrakte han barndommen på russiske barne- og gamlehjem.**

Hjørdis Ånestad Tiltnes

Den 36-årige Gallego er på norgesbesøk sammen med sin mor og sin halvsøster i forbindelse med at Kagge Forlag lanserer boken hans som på norsk har fått tittelen «Hvitt på svart». Boken er gripende lesning.

Kort fortalt er moren hans, Aurora Gallego, som nå er 56 år, datter av den kjente, spanske kommunistlederen Ignacio Gallego som måtte rømme til Frankrike med familien etter den spanske borgerkrigen. Aurora som ble litt «venstrevridd» i den gammelkommunistiske farens øyne under radikaliseringsen av studentene i Paris i 1960-årene, ble i 1968 sendt til Moskva for å studere, og der ble Ruben født samme år. Faren var en farget student fra Venezuela.

### Født med cerebral parese

Fødselen var en tvillingfødsel, den ene tvillingen døde, mens gutten som fikk navnet Ruben, var sterkt skadet av cerebral parese. Aurora oppholdt seg mest på sykehuset sammen med barnet i halvannet år, mens faren forsvant ut av bildet. En dag skulle hun ta eksamen på universitetet, og da hun kom tilbake, var ikke Ruben der. Hun fikk beskjed om at han var død, men fikk ikke se noe lik.

Det som hadde skjedd, var at Ruben var blitt utskrevet og sendt på barnehjem. Ingen har fått noen forklaring på hva som egentlig foregikk, men det antas at morfaren kan ha fått staten til å overta barnet og overbringe dødsbudskapet til moren. Aurora ble boende i Moskva i ytterligere sju år, giftet seg og fikk en datter. Så flyttet familien til Paris og deretter til Praha hvor Aurora jobbet som journalist og oversetter.

### To døtre

Ruben ble flyttet fra barnehjem til barnehjem, og da han var 15, ble han sendt på gamlehjem. De fleste som kom på gamlehjem, både unge og gamle, døde fort. Til slutt ble han reddet av en kvinne som giftet seg med ham.

I samtalen med Aftenbladet sier han at han vil ikke snakke om privatlivet sitt, bortsett fra at han har vært gift og skilt to ganger og har to døtre. Han ble gjenforent med sin mor i 2001 i Praha. Senere flyttet han sammen med sin mor og halvsøster til Spania. For en måned siden flyttet alle tre til Freiburg i Tyskland.

- Vi har gjort det for å prøve å overleve. Min mor snakker åtte språk, og min søster er like god på tysk og fransk. Jeg har spansk pass, men intet fedreland. For meg er det ikke så viktig hvor vi bor, men at vi overlever, sier Gallego i samtalen med Aftenbladet.

### Livet en evig kamp

- Boken din er oversatt til en rekke språk og har vakt oppmerksomhet verden over. Nå går det vel lettere?

- Det er en illusjon. Jeg levde av honoraret i et år etter at den kom ut, først på russisk i 2003. Verken min mor eller min søster har arbeid, og jeg trenger mye hjelp. Denne rullestolen som gjør meg i stand til å sitte rett slik at jeg kan skrive med to fingrer, har jeg fått i gave av en ukjent, spansk dame som hadde sett meg i fjernsynet. Jeg har skrevet en bok til. Den handler om forholdet mellom fornuft og følelser, og vi skal alle tre til Madrid for å lansere den i neste måned, sier han.

### Kryper mellom seng og stol

I samtalen med Aftenbladet sier han at det trolig var to grunner til at han overlevde. For det første hadde han visse privilegier fordi han var sønn av en kjent kommunist. Blant annet ble han sendt på gamlehjem sør i Sovjet hvor det var godt klima og mer mat enn i Moskva. Dessuten kunne han krype. Den dag i dag kryper han mellom seng og rullestol. Han kan spise med skje når maten blir satt på bordet foran ham. Da han reiste fra Russland, var han 43-44 kilo, men nå veier han nok 10-15 kilo mer. Han er også blitt fem-seks centimeter



FORFATTER: Ruben Gallegos primære mål er å overleve. I kampen for livet er det ikke rom for bitterhet.

høyere takket være at leddene i ryggraden har rettet seg ut. Han har mye muskelsmerter, og som mange andre med cerebral parese, plages han av kramper.

- Hvordan var det å treffe din mor første gang?

- Det var en veldig stor glede og en stor smerte. Jeg er glad for å ha møtt et menneske som henne. Smerten kommer når jeg tenker på hvem jeg kunne ha blitt om vi ikke var blitt skilt fra hverandre. Vi var som gamle kjente straks. Min mor hadde også deler av barndommen på barnehjem, og barnehjemsbarn finner hverandre verden over, sier Gallego.

- Du skriver og leser, men blir det likevel lange dager?

- Ja. I Spania hadde jeg ingen venner. For meg er det ikke så viktig. Det primære for meg er å overleve. Selvfølgelig håper jeg å få venner i Tyskland, for jeg er en kontaktsøkende person. Etter fem minutter snakker folk normalt med meg.

hjordis.aanestad.tiltnes@ aftenbladet.no